

Harold en Maude

(Harold and Maude)

Komedie in twee bedrijven

door

COLIN HIGGINS

vertaling

Mary Dresselhuys

TONEELUITGEVERIJ VINK B.V.

(Grimas Theatergrime verkoop)

Tel: 072 - 5 11 24 07

E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl

website: www.toneeluitgeverijvink.nl

VOORWAARDEN

Alle amateurverenigingen die het stuk: **HAROLD EN MAUDE- HAROLD AND MAUDE** gaan opvoeren, dienen in alle programmaboekjes, posters, advertenties en eventuele andere publicaties de volledige naam van de oorspronkelijke auteur: **COLIN HIGGINS** te vermelden.

De naam van de auteur moet verschijnen op een aparte regel, waar geen andere naam wordt genoemd.

Direct daarop volgend de titel van het stuk.

De naam van de auteur mag niet minder groot zijn dan 50% van de lettergrootte van de titel.

U dient tevens te vermelden dat u deze opvoering mag geven met speciale toestemming van het I.B.V.A. Holland bv te Alkmaar.

Copyright: © Anco Entertainment bv - Toneeluitgeverij Vink bv

Internet: www.toneeluitgeverijvink.nl

E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, verfilming, video opname, internet vertoning (youtube e.d.) of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Het is niet toegestaan de tekst te wijzigen en/of te bewerken zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Vergunning tot opvoering van dit toneelwerk moet worden aangevraagd bij het Auteursrechtenbureau **I.B.V.A. HOLLAND bv**

Postbus 363

1800 AJ Alkmaar

Telefoon 072 - 5112135

Website: www.ibva.nl

Email: info@ibva.nl

ING bank: 81356 – IBAN: NL08INGB0000081356 BIC: INGBNL2A

Geen enkele andere instantie dan het IBVA heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.

Auteursrechten betekenen het honorarium (loon!) voor de auteur van wiens werk door u gebruik wordt gemaakt!

Auteursrechten moeten betaald worden voor elke voorstelling, dus ook voor try-outs, voorstellingen in/voor zorginstellingen, scholen e.d.

Vergunning tot opvoering:

1. Aankoop van minimaal **11** tekstboekjes bij de uitgever.
2. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart (tevens bewijs van aankoop), met uw gegevens, naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
3. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Vergunning tot HER-opvoering(en):

1. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart met uw gegevens naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
2. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Opvoeringen zonder vergunning zijn niet toegestaan en strafbaar op grond van de Auteurswet 1912. Zij worden gerechtelijk vervolgd, terwijl de geldende rechten met 100% worden verhoogd. Het tarief wordt met 20% verhoogd voor opvoeringen waarvoor geen toestemming werd aangevraagd binnen drie weken voorafgaand aan de voorstelling.

Het is verboden gebruik te maken van gekregen, geleende, gehuurde of van anderen dan de uitgever gekochte tekstboekjes.

**Rechten BELGIË: Toneelfonds JANSSENS, afd. Auteursrechten,
Te Boelaerlei 107 - 2140 Bght ANTWERPEN Telefoon (03)3.66.44.00.
Geen enkele andere instantie heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.**

PERSONEN:

HAROLD

MEVROUW HELEN CHASEN

MARIE

DOKTER MATHEWS

MAUDE

DE PRIESTER FINNEGAN

DE TUINMAN

SYLVIA GAZELLE

DE INSPECTEUR

NANCY MARCH

ROSI TIVOLI

EERSTE BEDRIJF

Scène 1

Men hoort de eerste maten van Tsjaikovski's "Pathétique". Na een paar seconden gaat het licht aan. Harolds huis. De Chasens zijn een zeer welgestelde familie. Harold Chasen, een keurig geklede jongeman van een jaar of twintig, hangt met zijn nek in de lus aan de kroonluchter. Hij beweegt niet. Het lijkt of hij dood is. De muziek speelt door. Na een paar seconden hoort men stemmen en mevrouw Chasen, Harolds moeder, verschijnt. Een zeer elegant en goed geklede vrouw, zeer zeker van zichzelf. Zij geeft precieze instructies aan het nieuwe dienstmeisje, Marie.

MEVROUW CHASEN: De drank staat daar en de glazen hier. Het ijs breng je direct mee uit de keuken. Zijn er moeilijkheden, dan vraag je me maar. *(zij zien Harold niet hangen)* We eten hier een klein warm snackje: Sophie heeft garnalenpasteitjes gemaakt, die zijn verrukkelijk als ze gloeiend warm zijn.... oh, die muziek..... *(ze gaat naar de grammofoon om hem af te zetten)* ...Die moet je binnenbrengen op die zilveren schotel, met dat grote zilveren deksel om ze warm te houden. Wat denk je, Marie, zou het... *(Marie draait zich om en wil antwoorden, dan ziet ze Harold. Ze schreeuwt)*

MARIE: Aaaaaahhhh!!!

MEVROUW CHASEN *(zet de muziek af. Ze kijkt even naar Marie):* Wat zeg je?

MARIE *(wijst met haar ene hand, terwijl ze de andere hand voor haar van afschuw vertrokken mond slaat):* Aah... aahh... *(mevrouw Chasen kijkt in de richting van het gebaar en ziet het bengelende lichaam van haar zoon. Met een diepe zucht van wanhoop)*

MEVROUW CHASEN: Harold, hè toe! Met het nieuwe meisje erbij! *(ze wendt zich tot de doodsbleke Marie)* Het spijt me, Marie... Harold heeft geen manieren... *(ze kijkt op de klok)* Oh hemel, zo laat is het toch nog niet? Dokter Mathews kan elk ogenblik hier zijn! Nou, je weet nu alles van de drank en van de warme hapjes. Het diner zal geen moeilijkheden opleveren. Heb ik nog iets vergeten?

MARIE *(staart nog steeds naar het bengelende lichaam):* Maar...

MEVROUW CHASEN: Wat? *(ze kijkt naar boven, naar Harold, en schudt het hoofd)* O, ja. Dat is typisch Harold. Ik heb honderd dingen aan mijn hoofd en hij is nog niet eens verkleed voor het diner. Harold? *(geen antwoord)* Harold! Je moeder zegt wat tegen

je. (*Harold richt zijn hoofd op en opent zijn ogen. Hij kijkt schuin op zijn moeder neer*) Kom ogenblikkelijk naar beneden. (*Harold denkt even na, dan trekt hij aan een touwtje, dat aan de strop bevestigd was en met groot geraas van een mechaniek boven zijn hoofd zakt hij langzaam omlaag. Mevrouw Chasen ziet hem neerkomen*) Hoe vaak heb ik je niet gezegd geen bruine sokken bij zwarte schoenen aan te doen. Soms voel ik me als een roepende in de woestijn. Heb je enig idee hoe laat het is? (*de voordeurbel gaat*) Daar is dokter Mathews en jij... jij hebt niet eens een das om! (*Harold verwijderd de lus van zijn nek*) Marie... (*Marie staat verbijsterd en met stomheid geslagen. Mevrouw Chasen moet nog eens roepen om haar aandacht te trekken*) Marie? Wat is er met je? Je ziet zo bleek.

MARIE:eh (*de voordeurbel gaat weer*)

MEVROUW CHASEN: Er wordt gebeld!

MARIE (*komt plotseling weer tot zichzelf*): ...eh ..eh..

MEVROUW CHASEN: Ga vlug opendoen. (*Marie gaat af*) Luister nu even goed, Harold, op mijn verzoek heeft dokter Mathews de tijd genomen om hier vanavond te komen eten. Een zeer knappe man met een zeer drukke praktijk. Probeer met hem te praten. Hij kan je van grote hulp zijn. Mijn hemel, hoe heeft hij mij niet geholpen! (*Marie laat dokter Mathews binnen. Een rijzige man met zilvergrijs haar en innemende, iets te stichtelijke manieren. Marie gaat af, mevrouw Chasen gaat naar hem toe*) Dokter, wat ben ik blij u hier te zien. Hoe is het met u?

DOKTER: Heel goed, dank je. En jij, Helen?

MEVROUW CHASEN: Nog steeds uitstekend. Dokter, dit is mijn zoon. Harold, dokter Mathews.

DOKTER: Hallo. Ik heb veel over je gehoord. (*Harold mompelt iets van hallo en schudt de dokters hand. Er valt een korte stilte, terwijl de dokter kijkt naar het hijstoestel dat Harold nog steeds om heeft. Mevrouw Chasen verbreekt de stilte*)

MEVROUW CHASEN: Kom Harold, breng jij die...eh... dingetjes even naar boven? Ga je verkleden voor het eten. Wij wachten hier op je. Maar maak wel voort. (*Harold neemt een briefje van de tafel en gaat af. Mevrouw Chasen en de dokter gaan zitten*) Komt u zitten, dokter. Ik ben zo blij dat u kon komen. (*Marie komt op*) Wat zou u willen drinken? Een whisky?

DOKTER: Ja, graag.

MEVROUW CHASEN: Een whisky, Marie, en voor mij een glas witte wijn.

MARIE: Ja, mevrouw. (*ze gaat af*)

MEVROUW CHASEN: Ik weet soms niet of ik wel de kracht heb zo'n

jongen alleen op te voeden. U weet hoe moeilijk het was na de dood van Charles. Als hoofd van de zaak ineens, de fabriek, mijn sociale comités, mijn uitgaansleven, en zo.... dat was niet altijd gemakkelijk.

DOKTER: Nee, zeker niet.

MEVROUW CHASEN: Niet dat het rustiger was toen Charles nog leefde. Die kon nog erger zijn dan Harold. Bij mijn huwelijk heb ik vijftig minuten voor het altaar staan wachten, met een stampvolle kerk, terwijl mijn echtgenoot in spé thuis in het bad zat, totaal verdiept in de mechaniek van een speelgoed. Oh nee, dokter, het was niet altijd gemakkelijk. *(Marie komt binnen, zet de drankjes neer en gaat af)* Dank je, Marie. Enfin, voorbij is voorbij. Ik maak me nu zorgen over Harold; ik hoop dat u hem kunt helpen. Ik heb hoe langer hoe minder contact met hem. Hij is nooit een spraakzaam kind geweest. U zou eens een kijkje moeten nemen in z'n kamer. Maar spraakzaam, nee. Nou, u heeft het zo-even gezien.

DOKTER: Hij scheen een beetje...

MEVROUW CHASEN: Ik heb alles geprobeerd om hem goede manieren bij te brengen. Op z'n elfde heb ik hem naar dansles gestuurd. Niets hielp. Op partijtjes zwerft hij wat rond en gaat dan in z'n eentje in een hoekje zitten. Dat is niet zo leuk, begrijpt u, vooral niet als het z'n eigen partijtje is. *(Marie komt binnen met de zilveren schotel met deksel)*

DOKTER: Ik kan misschien na het diner even met hem alleen praten. En een afspraak maken, op m'n praktijk.

MEVROUW CHASEN: Dat is een pak van mijn hart. Weet u dokter... een moeder zegt zo iets niet gauw... maar ik zit soms naar hem te kijken...en dan denk ik gewoon dat hij z'n hoofd kwijt is... *(Marie heeft de zilveren schotel op tafel gezet, neemt op dit moment het zilveren deksel eraf en onthult daardoor het afgeslagen hoofd van Harold, temidden van bloed en peterselie, zoals Johannes de Doper. Marie laat het deksel vallen en krijst. Mevrouw Chasen en de dokter buigen zich voorover om het hoofd te bekijken, terwijl op hetzelfde moment een hoofdloze Harold in de deuropening staat. Mevrouw Chasen en de dokter zijn niet zo zeer geschokt, alswel zeer in de war. Marie echter valt met uitpuilende ogen en snakkend naar adem bewusteloos op de grond)*

DONKER

Scène 2

Bij de psychiater. Het licht gaat onmiddellijk op bij de dokter waar Harold op een stoel zit.

DOKTER: Hoeveel van deze.... zelfmoordpogingen heb je al ondernomen, Harold?

HAROLD (*na een lange pauze, bedachtzaam*): Precies.... weet ik het niet.

DOKTER: Hoezo niet?

HAROLD: Tja, moet ik de eerste keer meetellen, die niet echt voorbereid was... of die keer toen het gasfornuis ontplofte vóórdat mijn moeder thuis was van d'r cocktailparty... Dan waren er een paar bij, die in het ontwerp zijn blijven steken of die ik heb opgegeven... iets té eenvoudige verminkingen...

DOKTER (*onderbreekt hem*): Maar ongeveer?

HAROLD (*na een pauze*): Zo'n vijftien keer.

DOKTER: Vijftien.

HAROLD: Ongeveer.

DOKTER: En allemaal ter ere van je moeder.

HAROLD (*na weer een pauze*): "Ter ere van" zou ik het niet willen noemen.

DOKTER: Nee, bepaald niet. Maar ze waren wel bedoeld om een zekere reactie van je moeder uit te lokken, niet? Ze vertelde me bijvoorbeeld dat ze een zenuwtoeval kreeg, toen je op een dag met een geweer dwars door je hoofd schoot.

HAROLD: Ja, dat was goed gelukt. Dat is niet altijd gemakkelijk. Zo'n losse flodder gaat soms eerder af dan de bloedsput.

DOKTER: Maar de reactie van je moeder heeft je wel voldoening gegeven?

HAROLD (*knikt bevestigend*): Die met dat geweer was één van de eerste keren. Toen ging het allemaal nog heel gemakkelijk.

DOKTER: Bedoel je dat je moeder er aan gewend is geraakt?

HAROLD: Ja. Het wordt hoe langer hoe moeilijker om een effect te sorteren. Eerlijk gezegd, dat geval van het ophangen bijvoorbeeld was geen succes. Ik heb drie dagen aan dat mechanisme gewerkt. Ze heeft niet eens m'n afscheidsbriefje gezien.

DOKTER: Wat stond erin?

HAROLD: Deze keer stond er...eh: "Vaarwel - wrede wereld". Ik maak ze hoe langer hoe korter.

DOKTER: Laten we het eens over je moeder hebben. Wat vind je van haar?

HAROLD: Oh... (*voor Harold kan antwoorden, gaat het licht aan bij*

mevrouw Chasen. Ze telefoneert met haar kapster en probeert tegelijk iets aan haar nagels te doen)

MEVROUW CHASEN: Nee, nee, Betty. Dat was Lydia Ferguson. Die heb ik naar je toegestuurd voor die blauwe spoeling. Juist. Daarna vroeg ik haar dochter, Ellis, om eens kennis te komen maken met Harold... Ja, een klein dikkerdje, helemaal haar moeder. Goed. We lopen naar de tennisbaan, en wat zien we? Middenin het zwembassin drijft een dode Harold op zijn buik, een mes recht op tussen zijn schouderbladen, alles druipend van het bloed... Ja!... Ja!... Walgelijk! Het arme kind is gillend weggerend. De Fergusons? Die zullen wel het laatste woord tegen mij gezegd hebben! Ik weet niet wat ik moet doen, Betty, werkelijk niet. Wat hij nodig heeft, is een echte interesse, een verantwoordelijkheidsgevoel - een huwelijk misschien - maar hoe krijg ik dat voor elkaar?... Hoe heet dat, zeg je? "Huwelijken via computersysteem"? Wat een fantastisch idee! Met een garantie van een keuze uit drie... Eén van die drie zal het toch wel klaarspelen. Wat een prima agentschap. Ik bel ze meteen op....hè? Met Mario? Oh nee, Betty, zeg dat meteen af. M'n zoon heeft me nodig, m'n watergolf zal moeten wachten. *(het licht gaat uit bij mevrouw Chasen en aan bij de psychiater. Dokter en Harold zitten nog precies zo)*

DOKTER: Ik zou nu wat verder terug willen. Herinner je je vader nog goed?

HAROLD: Nee, eigenlijk niet. *(pauze)* Ik heb een paar foto's van hem.

DOKTER *(aanmoedigend)*: Ja....

HAROLD: Hij staat altijd te glimlachen.

DOKTER: Je had hem zeker wel graag leren kennen?

HAROLD: Ah...uh...ik had wel graag met hem willen praten.

DOKTER: Waarover?

HAROLD: Oh, allerlei dingen. Moeder zegt dat hij goed kon knutselen. Ik had hem graag al het materiaal in mijn kamer willen laten zien.

DOKTER: Wat voor materiaal?

HAROLD: Mijn dolken, m'n skelet, m'n elektrische stoel. Dat had hij vast leuk gevonden.

DOKTER: Dat zou best kunnen. Vertel eens, Harold, hoe denk jij over meisjes?

HAROLD: Die vind ik wel leuk.

DOKTER: Heb je vriendinnetjes?

HAROLD: Nee. Niet echt.

DOKTER: Waarom niet?

HAROLD: Ik geloof dat ze mij niet leuk vinden.

DOKTER: En waarom niet?

HAROLD (*hij zoekt een reden*): Op dansles trapte ik altijd op hun tenen.

DOKTER (*maakt enige notities*): Laten we wat praten over je internaat. Was je er gelukkig?

HAROLD: O, ja.

DOKTER: Vond je het werk prettig?

HAROLD: Oh, ja.

DOKTER: Je leraren aardig?

HAROLD: Ja.

DOKTER: Je vrienden?

HAROLD: Ja.

DOKTER: Maar waarom ben je er dan af gegaan?

HAROLD: Het scheikundelokaal vloog de lucht in. (*pauze*) Daarna vonden ze het beter dat ik m'n examens schriftelijk deed.

DOKTER: Juist, maar afgezien daarvan. Wat doe je - als je eens uitgaat?

HAROLD (*nadenkend*): U bedoelt als ik niet in m'n kamer zit te knutselen aan één van mijn...

DOKTER (*onderbreekt hem*): Ja, als ontspanning?

HAROLD (*pauze*): Ik ga naar begrafenissen....

DONKER

Scène 3

Een kerk. Een orgel speelt zachte treurmuziek. Op de achtergrond een doodskist. Harold komt naar voren en gaat op een van de lege stoelen zitten. Zijn blik valt op een mand op de bank naast hem en hij kijkt om zich heen om de eigenaar ervan te ontdekken. Plotseling hoort hij iets achter zich en als hij zich omdraait, duikt Maude op, een charmante oude dame, die tegen hem glimlacht.

MAUDE: Pardon, ziet u daar nog noten?

HAROLD: Pardon?

MAUDE: Van die nootjes? *(ze komt overeind en zoekt om zijn voeten)*

Nee, ik geloof dat ik ze allemaal heb. *(houdt hem het zakje voor)*

Wil je er één?

HAROLD: Nee, dank u.

MAUDE: Ze zijn erg voedzaam.

HAROLD: Nee, echt niet.

MAUDE: Misschien straks? Oh, daar ligt er nog één. *(ze raapt het nootje op en loopt weer naar Harold)* Ik hoop dat ik nou alles heb.

Ik scheurde de zak kapot en frrrrt... alles over de grond. Ik word wat onhandig op m'n oude dag. *(ze gaat naast Harold zitten met haar mandje. Hij is wat zenuwachtig, maar ze glimlacht vriendelijk tegen hem, terwijl ze een nootje eet)*

MAUDE: Kende je hem?

HAROLD: Wie?

MAUDE *(met een gebaar naar de kist)*: De overledene.

HAROLD: Aha. Nee.

MAUDE: Ik ook niet. Hij was tachtig, heb ik iemand horen zeggen.

Een mooie leeftijd om "weg te gaan", vind je niet?

HAROLD: Ik weet niet...

MAUDE: Vijfenzeventig is te vroeg. Met vijfentachtig kom je niet meer verder. Kun je beter al aan de overkant zijn. Wil je een mandarijntje?

HAROLD: Nee, dank u.

MAUDE: Je eet weinig. Of vergis ik me?

HAROLD: Nee, ik... ik moet zo gaan lunchen. *(denkt snel na, kijkt op z'n horloge.)* Eigenlijk.... moet ik euh...

MAUDE: Ga je dikwijls naar begrafenissen?

HAROLD: Aha!

MAUDE: Ik ook. Daar hou ik van. Alles gaat open - alles sluit zich weer. Geboorte - dood. Het einde is aan het begin - het begin aan het einde. De grote cirkel die draait. Hoe heet je?

HAROLD: Harold. Harold Chasen.

MAUDE: Ik ben gravin Mathilde Chardin, maar je mag Maude tegen me zeggen.

HAROLD: Prettig kennis te maken... nou eh... moet ik toch echt... (*hij kijkt weer op zijn horloge*)

MAUDE: Kijk eens om je heen. Het is toch niet te geloven. Alles is zwart. De heilige beelden zijn gewoon luguber. (*ze wijst om zich heen*) Die kruisbeelden - macaber. Alles is stil blijven staan bij de dood. Je zou zeggen dat niemand ooit het verhaal tot het eind gelezen heeft. (*een verlegen, nerveus priestertje verschijnt, ziet Maude een mandarijntje schillen en gaat dodelijk verschrikt naar haar toe. Hij heet vader Finnegan*)

FINNEGAN: Mevrouw, mevrouw, wat doe u?

MAUDE: Goeiemorgen, vader. We zitten te wachten. Leidt u de dienst?

FINNEGAN: Ja, maar mevrouw, u kunt hier niet zitten eten. Dat is... niet toegestaan.

MAUDE: Onzin. Dit is toch het huis van God?

FINNEGAN: Ja, maar...

MAUDE: Hij wil ons toch allemaal gelukkig zien?

FINNEGAN: Ja, maar...

MAUDE: Wat is dan het probleem?

FINNEGAN: Maar mevrouw, het is een begrafenis.

MAUDE: Ja! Daar hadden we het net over, Harold en ik. Wat denkt u? Waarom willen de mensen toch al dat zwart? Niemand zendt toch ooit zwarte bloemen, nietwaar? Zwarte bloemen zijn doodsbloemen. Wie zou er nu zwarte bloemen naar een begrafenis sturen. (*ze lacht*) Het zou te gek zijn.

HAROLD (*besluit dat hij er genoeg van heeft*): Ik... eh... moet gaan.

MAUDE: Je lunch?

HAROLD: Eh, ja.

MAUDE: Ga maar hoor. Ik hoop je gauw weer eens te zien. (*Harold knikt en gaat af*)

FINNEGAN: Mevrouw, ik moet toch even met u praten over...

MAUDE: Dat treft. Ik wou ook graag even met u babbelen. Er zijn allerlei dingen die ik u wou zeggen. Die heiligen bijvoorbeeld. Wat kijken ze toch streng - nooit een glimlach. Zo dom! Dat is toch gek. Ik bedoel, heiligen moeten gelukkig zijn, vindt u niet? Een ongelukkige heilige, wat moet je je daarbij voorstellen?

FINNEGAN: Ik begrijp wat u bedoelt, mevrouw.

MAUDE: Maude.

FINNEGAN: Maar die nootjes van u...

MAUDE: Oh, wat jammer, die zijn op. Wilt u een mandarijntje? *(ze zoekt in haar mand)*

FINNEGAN: Nee, dank u. Over vijf minuten begint mijn dienst en...

MAUDE: Oh, dan hebben we nog zeeën van tijd. Loopt u even mee. Ik wilde u al lang iets vragen. Waarom doet u een hangslot op de armenbus?

FINNEGAN: Er heeft altijd een hangslot op de armenbus gezeten.

MAUDE *(ze haalt een hangslot uit haar mand en geeft het hem)*: Nu niet meer. *(ze wandelt weg, de priester verbijsterd achterlatend met het slot in zijn hand)*

DONKER

Scène 4

Harolds huis. Mevrouw Chasen komt op met een stapel papieren. Ze ziet Harold en wenkt hem bij zich.

MEVROUW CHASEN: Hier zijn de formulieren, Harold, van het agentschap "Huwelijk via computersysteem". Misschien de gedroomde oplossing om een toekomstige vrouw voor je te vinden.

HAROLD: Een vrouw?

MEVROUW CHASEN: Ja, m'n jongen. Het is de hoogste tijd dat je gaat trouwen.

HAROLD: Maar...

MEVROUW CHASEN: Harold, rustig nu. Hier ligt een stapel werk voor ons en ik moet om drie uur bij de kapper zijn. *(ze gaat zitten)*

HAROLD: Maar, ik wil helemaal niet trouwen.

Als u het hele stuk wilt lezen dan kunt u via www.toneeluitgeverijvink.nl de tekst bestellen en toevoegen aan uw zichtzending.

Voor advies of vragen helpen wij u graag.

 info@toneeluitgeverijvink.nl

 072 5112407

“Samenspelen” is ons motto